

АРМІЯ INFORM

дайджест

**ОФІЦЕРСЬКЕ ЗВАННЯ
МОЖНА ОТРИМАТИ
БЕЗ ВИЩОЇ ОСВІТИ**

4 стор.

ДАЙДЖЕСТ
ІНФОРМАЦІЙНОГО
АГЕНТСТВА

**АРМІЯ
INFORM**

Адреса:
м. Київ,

вул. Князів Острозьких,
буд. 45/1, корп. 33.

armyinform.com.ua

press@armyinform.com.ua

[@army_inform](https://fb.com/armyaiainform)

[@armyinformcomua](https://atarmyinformcomua)

+38 (044) 285-70-33

Начальник
Інформаційного агентства
Віталій САРАНЦЕВ

Віддруковано
ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»,
вул. Марка Вовчка, 12/14,
м. Київ, 04073.
Зам. №90449
Наклад: 35 000 прим.

Зміст

Офіцерське звання можна отримати без вищої освіти.....	4
Розширено перелік осіб, яким можуть надати статус УБД.....	4
Вдосконалено питання виконання військового обов'язку та проходження військової служби.....	5
Хто має право на демобілізацію вже цього року.....	5
«Я літаю за двох: один бойовий виліт роблю за загиблого сина, другий – за себе» – полковник Ігор Пархоменко.....	6
Житло для ветеранів війни: Уряд удосконалив механізм доступного іпотечного кредитування.....	8
Лікування, реабілітація, відпустка: хто має право на матдопомогу.....	8
Екіпаж БМП Bradley знищив в одному бою одразу два російські танки.....	10
Зі спини бойового медика побратими дістали наконечник танкового снаряда.....	11
Військового пенсіонера призвали за мобілізацією. Якою буде його пенсія після звільнення.....	12
Чи може російський РЕБ «подолати» HIMARS.....	14
Не варто терпіти біль і доводити його до хронізації.....	16
Переможна зброя вітчизняного війська.....	18
Рейс МН17: дев'ять років російської брехні про воєнний злочин.....	20
30 війн із Заклятим сусідом. Як польський королевич став царем московії.....	22
Хрест над тризубом, знамено над Кримом: українському військово-морському прапору 105 років.....	24
Гралися в блокпост – догралися до волонтерів із посвідченнями!.....	26
Мундири, заплямовані кров'ю: історія жорстокості російських воєначальників.....	28
«Мільйони людей у світі без слів зрозуміли, куди має йти воєнний злочинець путін».....	30
Як краще маскуватися.....	32
Кросворд.....	34
На дозвіллі.....	35

Український прапор хоч і пробитий кулями – але гордий і вільний

«Український прапор хоч і пробитий кулями – але живий, гордий і вільний. І це означає, що й кожен прапор країн Європи буде живим, гордим і вільним», – Президент України Володимир Зеленський.

Офіцерське звання можна отримати без вищої освіти

Президент України Володимир Зеленський підписав закон № 8339, який на час дії воєнного стану дозволяє військовослужбовцям без спеціальної вищої освіти отримувати офіцерське звання. Законом передбачається призначення осіб сержантського і старшинського складу без вищої освіти на молодші офіцерські посади з присво-

єнням офіцерського звання. Однак для цього вони повинні мати досвід бойових дій не менш як пів року.

Особа, яка претендує на офіцерське звання, не повинна мати непогашених дисциплінарних стягнень. Крім того, закон на час дії воєнного стану дозволяє приймати на військову службу офіцерів від 20 до 40 років (раніше було до 30 років).

Розширено перелік осіб, яким можуть надати статус УБД

Кабінет Міністрів України вніс зміни до постанови від 20.08.2014 № 413 про надання статусу учасника бойових дій й збільшив коло осіб, які можуть отримати статус УБД, тепер його можуть отримати добровольці.

Згідно з ухваленими урядом змінами передбачено надання можливості Мінветеранів встановлювати статус учасника бойових дій особам, які «з 24.02. по 25.03.2022 згідно із ЗУ «Про забезпечення участі цивільних осіб у захисті України» або у складі добровольчих формувань у взаємодії зі Збройними Силами України, Міністерством внутрішніх справ України, Державною прикордонною службою України, Національною поліцією, Національною гвардією України, Службою безпеки України та іншими утвореними відповідно до закону військовими формуваннями та правоохоронними органами брали участь у здійсненні заходів, необхідних для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, перебуваючи безпосередньо в районах та у період здійснення зазначених заходів».

Вдосконалено питання виконання військового обов'язку та проходження військової служби

Президент Володимир Зеленський підписав Закон № 8169, який удосконалює положення Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» в частині порядку виконання громадянами військового обов'язку та проходження ними військової служби та служби у військовому резерві.

Серед іншого тепер військовослужбовці, які під час дії воєнного стану визнані військово-лікарськими комісіями непридатними за станом здоров'я до військової служби з переоглядом через 6-12 місяців, можуть бути звільнені в запас.

Зміни зумовлено необхідністю приведення положень у відповідність до Статутів Збройних Сил України, законів України «Про фахову передвищу освіту» та «Про професійну (професійно-технічну) освіту» і потребою розділити положення Закону на мирний час та особливий період – поза та в межах періодів здійснення мобілізації, дії воєнного стану та стану війни за результатами проведеного в державі правового режиму воєнного стану.

Хто має право на демобілізацію вже цього року

Президент України Володимир Зеленський підписав закон про внесення змін до статті 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу». Відтепер військовослужбовці можуть звільнитися зі служби, якщо їхні близькі родичі (чоловік, дружина, син, донька, батько, мати, дід, баба або рідний (повнорідний, неповнорідний) брат чи сестра) загинули або пропали безвісти під час здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації у Донецькій та Луганській областях, а також під час забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі й стримування збройної агресії проти України під час дії воєнного стану.

Додаткову підставу для звільнення з військової служби під час воєнного стану встановлено для військовослужбовців, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації, та військовослужбовцям, які проходять військову службу за контрактом.

«Я літаю за двох: один бойовий виліт роблю за загиблого сина, другий – за себе» – полковник Ігор Пархоменко

Полковник Ігор Пархоменко спускається з літака на бетонку. У планшеті замість карти – фотографія льотчика в білому шоломі, але з чорною стрічкою у кутку. Хтось тихо вимовляє: «Злітав за Сергія»...

– Так, я зараз літаю за двох. Один бойовий виліт роблю за загиблого сина, один – за себе, – каже немолодий пілот.

«Загиблий син» – весь жах війни сконцентровано у самій цій фразі.

Капітан Сергій Пархоменко загинув 14 травня 2022 року, виконуючи бойове завдання на літаку Су-25 у Запорізькій області, у районі міста Гуляйполе. 20 травня посмертно удостоєний звання Героя України.

Відтоді його батько Ігор Пархоменко воює за двох.

2014 РІК

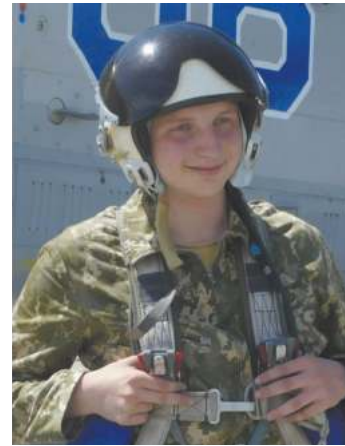
...Для полковника Пархоменка війна розпочалася у 2014 році. Тоді він розпочав виконання бойових завдань у небі над Луганщиною та на Донбасі. Успішно відпрацював 23 бойові вильоти, на 24-му його літак збила ракета з території росії, з установки «Панцир 1-С». Ігор вижив, стрибнув з парашутом, шість днів по тому його вивели бійці спецназу. З 5 вересня 2014 року авіація припинила активну роботу по цілях, проте було багато різних завдань, і кожен політ міг виявитися польо-

том в один бік, навіть у ті відносно мирні часи. Штурмовики літали під пильним супроводом ППО противника, постійно викликаючи на себе роботу їхніх РЛС.

2022 РІК

...У перші місяці після широкомасштабного вторгнення росії в Україну Ігор Пархоменко служив інструктором на одному з аеродромів, готував льотчиків, відправляв їх на фронт, а сам залишався і готував наступну групу. Отримавши допуск до бойової роботи, Ігор почав літати в одній ескадрильї із сином. Ескадрильї, яку вони називають не інакше як «льотною родиною».

– Думаю, Бог мені допоміг з бойовою роботою, бо останні 11 днів сина я виконував бойові завдання поряд із ним. Я приїхав сюди, встиг зробити кілька бойових вильотів. Ми із Сергієм жодного разу не літали в одній парі. Зрозуміло чому – не дай Боже, когось із двох збивають, як повертатися іншому? У тому своєму останньому бойовому вильоті Сергій був веденим у парі зі своїм однокашником Олексієм. Два однокашники – молоді хлопці, на долю яких випала війна.

«ДЛЯ МЕНЕ ВАЖЛИВО ВРАХОВУВАТИ ПОЛЬОТИ ЗА СИНА»

Капітан Сергій Пархоменко загинув, коли йому було 25 років. Загалом він здійснив 38 бойових вильотів. Після 28-го його нагородили орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Його батько полковник Ігор Пархоменко деякий час мовчить, потім продовжує розповідь:

– Я тоді поїхав звідси, поховав сина, і повернувся після 40 днів... Як мені сказали, мушу навчитися літати тепер зі своїм боєм. Я навчився і повернувся на аеродром виконувати бойові завдання поруч із такими самими льотчиками, як мій син. Вони всі за ві-

ком майже однакові, але дуже швидко вирости всі ці хлопці, сильно змінилися, на моїх очах стали справжніми чоловіками. По суті, вони всі мої діти за віком, адже я 1974 року народження. Тому поїхати від них просто не можу, не маю на це морального права.

Буває, щодня виконую два вильоти, але таких днів, на жаль, небагато. Коли ховав сина, ми тут усі прощалися, а я сказав: «Хлопці, якщо ви мені дозволите, повернуся і літатиму». Принцип був один: чим більше я літаю, тим менше літають вони, молодь потрібно зберегти по максимуму.

Вони кожен виліт ризикують, але хлопці такі, що за кожен бойовий виліт борються. Не дай Боже, хто полетить не за чергою, всі ображаються. Це наша родина. Я тоді так сказав: «Сину, ти для мене не загинув, ти живий, ти літатимеш і будеш у бойовій сім'ї продовжувати виконувати завдання. Якщо я роблю в день один виліт, – це твій. Якщо в цей день роблю другий, то це вже за себе». Для мене важливо враховувати польоти за сина, свої я не рахую. У мене постійно його фото у планшеті. Тож у польоті ми завжди разом, він мій ангел-охоронець.

Тому на сьогодні в Героя України капітана Сергія Пархоменка вже понад 200 бойових вильотів...

Житло для ветеранів війни: Уряд удосконалив механізм доступного іпотечного кредитування

УРЯД УДОСКОНАЛИВ МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖИТЛОМ НА УМОВАХ ДОСТУПНОГО ІПОТЕЧНОГО КРЕДИТУВАННЯ ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ ТА ЧЛЕНІВ СІМЕЙ ЗАГИБЛИХ ЗАХИСНИКІВ. ДО ЦЬОГО ЧАСУ ПРАВО НА ДОСТУПНЕ ІПОТЕЧНЕ КРЕДИТУВАННЯ МАЛИ ДІЮЧІ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ. ІНІЦІЙОВАНІ ЗМІНИ СПРЯМОВАНІ НА УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОГРАМИ ЄОСЕЛЯ ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ, ЗОКРЕМА ВРЕГУЛЬОВАНО ПИТАННЯ, ЯКІ ВИНИКАЮТЬ У ПРОЦЕСІ ПРОХОДЖЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ.

Відтепер програма «Оселя» буде доступна і для ветеранів війни, сімей загиблих захисників і захисниць України. Крім того, збережено право на пільгову іпотеку під 3% річних для військовослужбовців, які під час захисту Батьківщини дістали інвалідність I-II групи внаслідок війни, звільнені з військової служби чи втратили відпо-

відний статус або звання. Наприклад, у разі звільнення за станом здоров'я і зміни статусу право на пільгову іпотеку під 3% втрачалось. Військовослужбовці, які придбали житло на умовах пільгової іпотеки, під час несення військової служби та захисту держави дістали поранення, контузію, каліцтво, як наслідок стали особами з

інвалідністю I-II групи та повинні були сплачувати кредит за житло не 3%, а вже 7%.

«Наші захисники і захисниці, які дістали поранення, контузію, каліцтво і стали особами з інвалідністю I-II групи внаслідок війни, зможуть зберегти своє право на доступне іпотечне кредитування і надалі сплачувати іпотеку

під 3% річних», – зазначила Міністр у справах ветеранів України Юлія Лапунта.

Лікування, реабілітація, відпустка: хто має право на матдопомогу

Наразі чимало захисників і захисниць, котрі зазнали важких поранень або травм, потребують довготривалої реабілітації або відпочинку. Щоб підтримати їх у цей непростий період, держава запровадила норму щодо виплати їм певної матеріальної допомоги. Спеціалісти Департаменту соціального забезпечення Міністерства оборони України надали

відповідне роз'яснення про те, яким категоріям військовослужбовців і в яких обсягах у 2023 році виплачується матеріальна допомога для вирішення соціальних питань:

«Щодо виплати матеріальної допомоги за безперервне перебування на лікуванні, реабілітації або у відпустці для лікування у зв'язку з хворобою, які пов'язані із захистом Батьківщини (більше ніж 30 днів поспіль), внаслідок травм, захворювань нервової, серцево-судинної систем, опорно-рухового апарату та інших захворювань органів і систем з тяжким перебігом або наслідками, що потребують проведення багатоетапного хірургічного лікування, протезування втраченої кінцівки (кінцівок), ендопротезування, трансплантації органів, індивідуального догляду, протирецидивного лікування з довготривалим застосуванням дорогих лікарських засобів.

Виплата матеріальної допомоги в розмірі місячного грошового забезпечення у 2023 році здійснюється за вищезазначеними підставами, пов'язаними виключно із захистом Батьківщини».

Екіпаж БМП Bradley знищив в одному бою одразу два російські танки

Воїни 47-ї бригади з позивними «Примара», «Кач» та «Бублік» на своєму «Бредлі» працювали на Запорізькому напрямку. Цього разу бойову машину спочатку обходила з двох боків російська піхота. А коли окупантів знищили автоматичною гарматою, росіяни оголосили справжнє полювання на українську Bradley. Ворог терміново ввів у бій пару Т-72. Обидва російські танки було одразу спалено. Bradley оснащений важкою протитанковою ракетою TOW (Tube-launched Optically-tracked Wire-guided), якою вміло скористався екіпаж.

На фото на тому самому Bradley сидять зліва направо: навідник «Примара» та командир бойової машини «Кач». Механік-водій «Бублік» під час фотографування був на завданні. Тож його портретна світлина зроблена трохи пізніше.

Олександр Глінко з першого дня широкомасштабного вторгнення долучився до лав збройних сил України. Тепер він бойовий медик у миколаївській десантно-штурмовій бригаді та впевнений, що саме тут його місце. Адже навіть після поранення в боях за Мар'їнку повернувся до своїх побратимів.

Зі спини бойового медика побратими дістали наконечник танкового снаряда

— Я саме стояв на спостережній позиції в районі Мар'їнки, коли ворог почав обстрілювати мою групу. Окупанти знали, що ми там, це місце було під постійними обстрілами. На групу, яка була перед нами, взагалі скинули авіабомбу. Пам'ятаю, як здивувався, коли побачив, що даху немає. За кілька хвилин після того, як рашисти почали нас «прасувати», стіна, яка слугувала укриттям, була майже повністю розібрана. Нам потрібно було терміново переміститися, саме в цей момент і дістав поранення. Я одразу знепритомнів, і схоже, надовго, бо мій, нині покійний, побратим по радію передав, що я 200-й. Через якийсь час отямився, і найперше, що почув, — як мої товариші надають одне одному першу медичну допомогу. В ту мить у мене з'явилося невимовно сильне бажання жити: я почав крехтіти та намагався встати.

Олександр досі не вірить, що зміг пережити той страшний обстріл.

— Поранення я дістав в ділянку серця, але зі спини, тому мені розірвало ребро, утім, «моторчик» вцілів. Товариші витягли з рани округлий наконечник танкового снаряда (тобто це був прямий постріл з танка), який пройшов крізь бетонні стіни і закінчився вже на мені. Керамічні плити в бронежилеті покращеної якості відіграли не останню роль... Взагалі збіглося дуже багато щасливих чинників, адже пережити таке майже нереально. Тому, мабуть, ще мій час не настав, і для чогось я на цьому світі ще потрібний.

Після того обстрілу група Олександра чисельністю шість людей втратила одного товариша, а двоє були важко поранені.

« Коли зазнав поранення, у мене було двоє «важких», тому коли оговтався, затампував їхні рани та наклав турнікети. Хлопців вдалося швидко евакуювати, їх забрали просто під час обстрілу

ЧИМАЛО КОЛИШНІХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, КОТРІ ВЖЕ МАЛИ ПЕНСІЮ ЗА ВИСЛУГОЮ РОКІВ, ПІСЛЯ 24 ЛЮТОГО МИНУЛОГО РОКУ РАЗОМ ЗІ СВОЇМИ ПОБРАТИМАМИ БОРОНЯТЬ БАТЬКІВЩИНУ ВІД ВОРОГА. ЯКОЮ БУДЕ ЇХНЯ ПЕНСІЯ ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ? ЧИ БУДУТЬ ДО ВИСЛУГИ РОКІВ ДОДАВАТИ ЧАС ПЕРЕБУВАННЯ В ЗСУ ПІД ЧАС ВІЙНИ? ВІДПОВІДЬ НА ЦІ ТА ІНШІ ЗАПИТАННЯ ДАЛА ГОЛОВНА ЮРИСТКА ЛІВОБЕРЕЖНОГО КИЇВСЬКОГО МІСЦЕВОГО ЦЕНТРУ З НАДАННЯ БЕЗОПЛАТНОЇ ВТОРИННОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ ЛАРИСА ВЕРБИЛО.

Військового пенсіонера призвали за мобілізацією. Якою буде його пенсія після звільнення

– *Пані Ларисо, чи додається вислуга років у період військової служби під час воєнного стану до вже наявної вислуги? Якщо так, то коли можна перерахувати пенсію за вислугою років?*

– Зауважу, що якщо військового пенсіонера повторно прийнято на військову службу під час мобілізації, за призовом в особливий період як резервіста або за контрактом під час дії особливого періоду на строк до його закінчення або до дня звільнення, виплата його пенсії не припиняється.

Тобто разом із грошовим забезпеченням, як військовослужбовець ЗСУ, він продовжує отримувати нараховану йому раніше довічну пенсію за вислугу років.

Після звільнення зі служби особи, яка на момент призову вже отримувала «військову» пенсію, буде зроблено перерахунок з урахуванням вислуги під час воєнного стану та розміру його грошового забезпечення.

– *Які документи слід надати до Пенсійного фонду для перерахунку пенсії?*

– Для перерахунку пенсії уповноважений орган міністерства або відомства, з якого військовослужбовець звільнився зі служби, надає грошовий атестат, довідку про додаткові види грошового забезпечення, розрахунок вислуги років військовослужбовця.

– *Як рахується під час воєнного стану період проходження служби в ЗС України, під час виконання завдань в районі бойових дій (місяць за три)?*

ськовослужбовців строкової служби і членів їхніх сімей та прирівняних до них осіб» до вислуги років для призначення пенсії учасникам бойових дій зараховується на пільгових умовах один місяць служби за три місяці.

У випадку, коли органи Пенсійного фонду відмовляють у зарахуванні страхового стажу на пільгових умовах, радимо звертатися до нас – до системи БПД.

– *Чи є законодавче обмеження максимального розміру пенсії для військовослужбовців?*

– Пенсійне забезпечення військовослужбовців регулюється Законом України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

Максимальний розмір пенсії, обчислений відповідно до цієї статті, не повинен перевищувати 70 процентів відповідних сум грошового забезпечення. Утім, цим самим нормативно-правовим актом встановлено обмеження для військової пенсії в розмірі 10 прожиткових мінімумів для непрацездатних осіб. Таким чином, Пенсійний фонд України навіть при нарахуванні військовому пенсіонеру пенсії в розмірі, що перевищує 20 930 гривень, виплачує лише цю суму.

Щоправда, існує судова практика щодо зняття цього обмеження. Конституційний Суд України у своєму рішенні № 7-рп/2016 від 20 грудня 2016 року визнав положення закону щодо обмеження максимального розміру пенсії військових неконституційними. Тож декому вдається у судовому порядку збільшити собі розмір пенсії.

– Відповідно до статті 5 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» учасниками бойових дій є особи, які брали участь у виконанні бойових завдань щодо захисту Батьківщини у складі військових підрозділів, з'єднань, об'єднань всієї армії (флоту), у партизанських загонах і підпіллі та інших формуваннях як у воєнний, так і в мирний час.

За Законом «Про загальнообов'язкове пенсійне страхування» вони мають право на дострокову пенсію за віком після досягнення чоловіками 55 років за наявності страхового стажу не менш як 25 років, жінками – 50 років за наявності страхового стажу не менш як 20 років.

Згідно з Постановою Кабінету Міністрів України «Про порядок обчислення вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги особам, які мають право на пенсію відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», крім вій-

НЕЩОДАВНО
ПРОВІДНІ ЗМІ
СВІТУ ОБЛЕТІЛИ МАТЕРІАЛИ
ПРО ТЕ, ЯК РОСІЙСЬКИЙ РЕБ
ВПЛИВАЄ НА «ХАЙМАРС». СЕНС
МАТЕРІАЛУ БУВ У ТОМУ, ЩО РОСІЯ
НАВЧИЛАСЯ ЗБИВАТИ «ХАЙМАРС»
З КУРСУ. СТАТТЮ ВІДРАЗУ
ПІДХОПИТИ ПАБЛІКИ РФ,
ВИХВАЛЯЮЧИ
РОСІЙСЬКІ ТЕХНОЛОГІІ.
СПРОБУЄМО РОЗПОВІСТИ
ПРОСТОЮ МОВОЮ ПРО ТЕ,
ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ НАСПРАВДІ.

Чи може російський РЕБ «подолати» HIMARS

Будь-яка зброя може використовувати автономні системи навігації для точного ураження цілей, але без супутникової навігації про надточність мова не йде.

росія має систему супутникової навігації «Глонасс», а США має GPS. Мало хто знає, але GPS створив Пентагон. Міністерство оборони США з першого дня оплачує, підтримує та розвиває цю систему. Тобто це 100% військова навігація, а всьому світу США «подарували» можливість її використати з мирною метою.

Утім, звичайно, американці розуміли, що мрія противників – нейтралізувати систему, і одразу почали працювати над захистом.

Весь цивільний світ використовує сигнали від супутників GPS із кодуванням C/A. А ось військові використовують спеціальне кодування P(Y). Це кодування дає більш високу точність і захищає від спуфінгу. В умовах війни P-код планувалося ще й шифрувати.

На основі цього коду в армії США працюють приймачі типу Selective Availability Anti-Spoofing Modules (SAASM).

armyinform.com.ua

З 2018 року США почали думати над ще більшим посиленням захисту сигналів GPS і на орбіту почали виводитися спеціальні супутники GPS, які повинні забезпечити вищий рівень захисту, застосовуючи новий M-код. У чому перевага нової системи:

1 Супутники навігації можуть формувати вузькі промені на наземні приймачі, підвищуючи сигнал на 20 Дб. Інженери зрозуміють, наскільки це серйозно.

2 Технологія Blue Force Electronic Attack Compatibility дозволяє із супутників приймати інформацію про сусідні підрозділи.

3 M-код завадостійкий і зашифрований алгоритмом Modernized Navstar Security Algorithm, що захищає приймач від спуфінгу (підміни координат).

4 M-код це повністю автономна система, їй не потрібно приймати інші коди для розрахунку координат.

5 Додатковий частотний діапазон L5.

Захист GPS спеціальними військовими кодами доступний тільки армії США або зброї, виробленій для армії США. Сполучені Штати нікому не дають і навряд чи нададуть доступ до цієї системи. Звичайно, є вона і в «Хаймарсах».

Тепер ми дійшли до публікацій у західних ЗМІ. В них говориться, що рф впливає на систему навігації «Хаймарс» наступними шляхами:

1 Велика потужність перешкод на GPS.

2 Запис M-сигналу від супутника, його зміна, відправка на «Хаймарс», і внаслідок – збій «Хаймарса».

КОМЕНТАР ЕКСПЕРТА

Військовий експерт у галузі зв'язку, РЕБ та РЕБ Сергій Бескrestновий – більше відомий як Сергій «Флеш»:

«На жаль, я зіткнувся з тим, що західні ЗМІ у гонитві за хайпом публікують думки приватних експертів, які взагалі далекі від реальності та люблять фантазувати. Я вже говорив про це в публікації, присвяченій «впливу російських секретних комплексів «Тобол» на Старлінк». Західні читачі люблять ці теми і готові приймати будь-які марення, де є «секретні технології росіян», ракети, супутники тощо.

Єдиний спосіб впливу на «Хаймарс», який вважаю працюючим, я назвав «сила є – розуму не треба». Звичайно, якщо величезною потужністю випромінювати перешкоди на частотах GPS, не допоможе ніякий захист і спрацюють закони фізики.

Тобто рф цілком може закрити якийсь об'єкт найпотужнішою перешкодою – і «Хаймарс» втратить сигнал навігації попри будь-якого захисту. Але зробити це можна лише локально. рф не має і не буде мати стільки РЕБ на всі об'єкти за лінією фронту.

І, звичайно, «Хаймарс», побачивши роботу РЕБ, включити автономну систему польоту, що знизить точність. Далі в «сантиметри» «Хаймарс» не потрапить, але в десятку метрів він вкладеться. Тому причин для паніки я взагалі не бачу».

Не варто терпіти біль і доводити його до хронізації

— З перших днів широкомасштабної війни, а відтак і оборони Києва, наш підрозділ передислокувався в приміщення приймального відділення, де створили всі умови, в яких можна було надавати невідкладну медичну допомогу, зокрема й хірургічну та анестезіологічну, — розповідає начальник відділення реанімації, інтенсивної терапії (для медичної евакуації) та лікування болю клініки невідкладної медичної допомоги Національного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ», доктор філософії з охорони здоров'я, лауреат Національної премії імені Бориса Патона, **полковник медичної служби Василь Горошко**.

За його словами, тоді було чимало поранених з поля бою, яких негайно доправляли в операційну. Водночас траплялись випадки, коли пацієнта потрібно було стабілізувати, дообстежити, зробити рентген, отримати результати лабораторних досліджень — цей процес дозволяв систематизувати роботу і розвантажити відділення.

— Коли ж надходить дуже важкий поранений, всі ресурси відділення спрямовані на те, щоб цього пацієнта врятувати, — продовжує офіцер-медик. — Хтось займається відбором аналізів, хтось робить ЕКГ, хтось біжить по кров у центр переливання крові. Ніякої хаотичності,

всі знають свої завдання і намагаються робити все максимально швидко, чітко без метушні. Повинен зазначити, що за час оборони столиці в нас не було жодного летального випадку. Я не можу говорити про подальшу долю поранених, але за три місяці ми в себе не зафіксували жодної смерті під час стабілізаційних заходів та інтенсивної терапії.

Важливо нагадати, що Василь Горошко є ініціатором створення у 2020 році в Національному військово-медичному клінічному центрі служби лікування болю. Він ще з 2014 року, коли до лікувальної установи почали надходити перші поранені, почав вивчати питання лікування болю відповідно до сучасних алгоритмів клініко-діагностичного обстеження. У квітні минулого року Командування Медичних сил погодило нову назву відділення, в якій до «реанімації, інтенсивної терапії» додалась фраза «та лікування болю».

— До 2022 року до нас доставляли поранених після того, як на передовій

першу допомогу надавав бойовий медик, далі працювала лікарсько-сестринська бригада, наступний етап — мобільний госпіталь, і вже потім спеціалізована допомога у ВМКЦ. Вивчаючи результати лікування болю з 2014 до 2021 року в поранених, які проходили всі етапи надання медичної допомоги, дійшов висновку, що в середньому 70 відсотків пацієнтів з

70 відсотків пацієнтів з вогнепальними пораненнями мають хронічний біль, а з мінно-вибуховими пораненнями — 83,3 відсотка

вогнепальними пораненнями мають хронічний біль, а з мінно-вибуховими пораненнями — 83,3 відсотка, — каже Горошко.

Василь Романович вважає, що це залежить від багатьох моментів: від знеболення з моменту поранення, від кількості уражених анатомічних ділянок тіла, а також від психоемоційного стану пацієнта.

— Зараз ми запровадили моніторинг інтенсивності болю, починаючи з приймального, а далі — в усіх відділеннях, в післяопераційному періоді, а також моніторинг ефективності знеболення під час усіх видів евакуації, — констатує Горошко. — Тобто ми знаємо, з якої лікувальної установи надійшов до нас пацієнт, чи отримав він знеболювальні препарати, чи ні. Звичайно, це не з району бойових дій, але це теж має значення, тому що у певних поранених спостерігається біль високої інтенсивності і його потрібно лікувати. Коли пацієнт виписується, все начебто загоїлось фізично і він перебуває на якихось знеболювальних. Прибуває

додому або на реабілітацію і припиняє приймати ці нестероїдні протизапальні, тому що їх тривалий час не можна приймати. Згодом біль повертається і його інтенсивність поступово збільшується. Крім того, він постійно нагадує людині про жорстокі умови війни, конкретні запливи бою, в яких вона зазнала поранень.

Якщо серйозно не займатися посттравматичними розладами, в майбутньому пацієнт може стати на шлях наркоманії, алкоголізму і навіть суїциду. Тут важлива скрупульозна робота мультидисциплінарних команд, до яких входять психіатр, анестезіолог, невропатолог, щоб одночасно і якісно вплинути на всі сфери та максимально допомогти людині повернутись до соціуму.

За словами Василя Романовича, нині розглядається можливість створити безоплатний сервіс, аби допомагати пораненим, які страждають від болю, інформувати пацієнтів і застерегти їх від хибної думки, що біль сам мине.

— Не варто терпіти біль і доводити його до хронізації, а потрібно звертатись до спеціалістів по допомогу, тому що з часом стан пацієнта буде тільки погіршуватись, — радить полковник Горошко. — Ми, анестезіологи, маємо певні практичні навички й наважились взяти на себе непросто завдання, аби максимально швидко й ефективно допомогти учасникам бойових дій, які страждають від болю. Пацієнт може отримати допомогу амбулаторно або пройти системне лікування в стаціонарі. Подолання больового синдрому в пацієнта вимагає від медиків копійки роботи: щоденне спілкування з хворим, проведення певних маніпуляцій, залучення спеціалістів інших відділень.

ПЕРЕМОЖНА ЗБРОЯ

ВІТЧИЗНЯНОГО ВІСЬКА

БРОНЕАВТОМОБІЛЬ

SENATOR APC

ПОДОЛАННЯ ПЕРЕШКОД:

- 0,6 м СТІНКА
- 2 м РІВ
- 1,4 м БРОД
- 33° ПІДЙОМ ВГОР

ОЗБРОЄННЯ:
КУЛЕМЕТ КАЛІБРУ 7,62 мм
КУЛЕМЕТ КАЛІБРУ 12,7 мм
АВТОМАТИЧНИЙ ГРАНАТОМЕТ КАЛІБРУ 40 мм

КІЛЬКІСТЬ МІСЦЬ: 12

ДВИГУН: ДИЗЕЛЬНИЙ, ВС. 6,7 л

МАСА: 7870...8970 КГ

ШВИДКІСТЬ, КМ/ГОД: 110

330 К.С.

4x4

БЕЗПІЛОТНИЙ АВІАЦІЙНИЙ КОМПЛЕКС

FLY EYE

ДАЛЬНОСТЬ ПОЛЬОТУ, КМ: 50

3600 мм

1800 мм

ЛІТАЛЬНИЙ АПАРАТ СТАРТУЄ З РУКИ ТА НЕ ПОТРЕБУЄ ДОДАТКОВИХ ПРИСТРОЇВ ЗАПУСКУ

ПРАКТИЧНА СТЕЛЯ, М: 4000

ЧАС ПОЛЬОТУ, ХВ: 150+

ШВИДКІСТЬ, КМ/ГОД: 60-120

ЗЛІТНА МАСА 12 КГ

САМОХІДНА ГАУБИЦЯ

M109A6 PALADIN

ПОДОЛАННЯ ПЕРЕШКОД:

- 0,53 м СТІНКА
- 1,83 м РІВ
- 1,05 м БРОД

ЕКІПАЖ: 4

ЗАПАС ХОДА, КМ: 350

ШВИДКІСТЬ ПО ШОСЕ, КМ/ГОД: 56

360°

БОЙОВА МАСА 28,74 Т

405 К.С.

39 ПОСТРІЛІВ 155 мм

БРОНЬОВАНИЙ АВТОМОБІЛЬ

WOLF HOUND

ЕКІПАЖ: 8+2

ДЕСАНТ: 8+2

НАБІР МОЖЛИВОГО ОЗБРОЄННЯ:
КУЛЕМЕТ КАЛІБРУ 7,62 мм
КУЛЕМЕТ КАЛІБРУ 12,7 мм
АВТОМАТИЧНИЙ ГРАНАТОМЕТ КАЛІБРУ 40 мм

ШВИДКІСТЬ, КМ/ГОД: 90

ВАГА 15 Т

ВИБУХОВИЙ І БАЛІСТИЧНИЙ ЗАХИСТ

6x6

15 КГ

дев'ять років російської брехні про воєнний злочин

ДЕВ'ЯТЬ РОКІВ МИНУЛО ВІДТОДІ, ЯК РОСІЙСЬКІ ОКУПАНТИ ВРАЗИЛИ ЛІТАК БОЇНГ 777 КОМПАНІЇ MALAYSIA AIRLINES, ЯКИЙ ВИКОНУВАВ РЕЙС МН17 З АМСТЕРДАМА (НІДЕРЛАНДИ) ДО КУАЛА-ЛУМПУРА (МАЛАЙЗІЯ). УСІ 298 ПАСАЖИРІВ ЦЬОГО ЛІТАКА ЗАГИНУЛИ.

«Боїнг 777» збили із зенітно-ракетного комплексу «Бук», який доставили з російської федерації та розмістили поблизу міста Сніжне Донецької області на території, тимчасово окупованій і підконтрольній російським військам і створеним російськими спецслужбами та підлеглим російському військовому командуванню збройним формуванням місцевих колаборантів.

Відразу після збиття літака в соціальних мережах поширили повідомлення російських терористів про «птічкопад» та погрози і надалі збивати все, що літатиме в небі над окупованою російськими бойовиками частиною Донбасу. російські бойовики і терористи зовсім не крилися, бо вважали, що збили транспортний літак Ан-26 Повітряних

Сил ЗСУ. Про це захоплено повідомляли російські медіа, вихваляючи вправних «ополченців Донбасса».

Однак щойно з'ясувалося, що збитий літак – це пасажирський «Боїнг 777» рейсу МН17, як повідомлення російських терористів із соцмереж стерли, а російські медіа запустили потужну дезінформаційну кампанію з головним меседжем, що літак збили Збройні Сили України.

Версії щодо можливих винуватців збиття «Боїнга» множились. Вони суперечили одна одній, були очевидно надуманими, не витримували найелементарнішої критики. Об'єднувало їх одне – прагнення вивести з-під звинувачень російських військових і російських терористів на тимчасово окупованій території українського Донбасу.

Дезінформаційна кампанія російських пропагандистських медіа щодо теракту стала одним із найперших прикладів свідомого привчання російського суспільства до двоєдмства і свідомої брехні не лише зовнішньому світу, але і самим собі.

Те, що державна пропагандистська машина російської федерації вдається до подібного прийому, було очікуваним. Вразило інше – готовність російського суспільства не лише радо споживати очевидну брехню, але й агресивно й настирливо брехати, чужою цю власну брехню усвідомлюючи.

Упродовж наступних років війни російської федерації проти України росіяни не лише пасивно споживають брехню пропагандистських російських медіа, але й радо підтримують та агресивно поширюють її.

Готовність російського суспільства свідомо брехати світу і самому собі на момент збиття «Боїнга» рейсу МН17

не була чимось абсолютно новим. Уже були «зелені човечки» без розпізнавальних знаків у Криму та «ополченці Донбасса», які «купили» зброю російського виробництва, включно з важкою бронетехнікою, у «военторге».

У випадку з брехнею довкола збиття Боїнга і загибелі 298 людей вразив

якісний перехід, який засвідчив, що у своїй готовності брехати росіяни позбавлені будь-яких моральних обмежень.

Після цього подальша дегуманізація і деградація цілого російського суспільства стала лише питанням часу, вправності російських пропагандистів і безпринципності російської влади.

Підсумком цього падіння російського суспільства у прірву став широкомасштабний напад на Україну, напередодні якого представники вищого

російського військово-політичного керівництва запевняли, що жодного нападу не планують і здійснювати не збираються. Коли ж очевидний і беззаперечний відкритий напад російської федерації на Україну відбувся, ті ж особи намагались заявляти, що росія на Україну не нападала. Роблячи це, попри всю очевидну абсурдність своїх заяв.

Тому головним уроком дев'яти років великої російської

брехні про воєнний злочин – теракт проти пасажирів рейсу МН17, який має винести світ, повинна стати презумпція брехливості росії як держави та росіян як суспільства. Звучить вона так: російська федерація і росіяни брешуть, якщо переконливо не доведено протилежне.

Відразу після збиття літака в соцмережах поширили повідомлення російських терористів про «птічкопад» та погрози і надалі збивати все, що літатиме в небі над окупованою російськими бойовиками частиною Донбасу

30 ВІЙН

ІЗ ЗАКЛЯТИМ СУСІДОМ

ЯК ПОЛЬСЬКИЙ КОРОЛЕВИЧ СТАВ ЦАРЄМ МОСКОВІЇ

Після чергового боярського перевороту в московії поповзли чутки, що в палаці вбили не царя Дмитрія Івановича, а когось іншого. Адже незадоволених новим боярським ставлеником Василієм Шуйським було дуже багато. Влітку 1606 року на півдні московського царства розпочинається повстання, яке очолив воевода Дмитрія Івановича Іван Болотник із Чернігівщини.

Його армія вийшла в похід на Москву з Путивля (тепер Сумської облас-

ті). Дорогою Болотник погромив московські війська в битвах під Кромами (тепер Орловської області) і Ельцем (тепер Липецької області). Головні сили армії становили сіврюки – жителі української Сіверщини. 3 жовтня 1606 року повстанці розгромили військо Василія Шуйського під Калугою, а 7 жовтня взяли в облогу Москву.

Проте вже 2 грудня царське військо перейшло в контрнаступ і, зрештою, оточило Болотника в Тулі та змусило здатися.

За легендою, перед смертю цариця Марина прокляла рід Романових, жоден правитель з яких не мав померти своєю смертю, поки їхній рід не припиниться.

Прокляття справдилося...

1607 року в місті Стародубі з'явився «дивом врятований» царевич Дмитрій. Його визнали Стародуб, Новгород-Сіверський, Почеп, Чернігів, Путивль, Севськ, Рязанщина, Тула, Калуга та Астрахань.

Тож він знову із Сіверщини виступив на Москву. У дводенній битві під Болховом 10–11 травня 1608 року Дмитрій Іванович розбив військо Шуйського (очолюване братами царя Дмитром та Іваном). Москвалі, що втікали з поля бою, жажали, що «у царя Дмитрія незліченне військо», після чого йому здалися міста Козельськ, Калуга, Можайськ і Звенигород.

На початку липня Дмитрій Іванович заволодів околицями Москви, позбавив Шуйського влади і ув'язнив його в

Кремлі. А сам зробив резиденцію в селі Тушино, поруч із Москвою, і аж до 1610 року звідти правив Московією. Разом з ним було багато української шляхти та щонайменше 13 тисяч запорожців.

Цікаво, що 20 вересня 1608 року Марина Мнішек прилюдно упізнала свого чоловіка, що дивом врятувався від страти. На початку 1610 року вона народила йому сина – Івана Дмитровича – спадкоємця царської корони.

Після загибелі Дмитрія, в 1614 році цариця Марина, спільно із запорозькими та донськими козаками, намагалася захопити Москву, щоб повернути престол своєму синові. Виступ був невдалим і 4-річний Іван Дмитрович був повшений за наказом царя Михайла Романова. За легендою, перед смертю згорьована цариця Марина прокляла рід Романових, жоден правитель з яких не мав померти своєю смертю, поки їхній рід не припиниться. Прокляття справдилося...

1609 року у війну проти Москви втрутилася Річ Посполита. Цар Дмитрій загинув, а бояри видали Речі Посполитій Василія Шуйського. У липні 1610 царем Московії став польський королевич Владислав Ваза, який зберігав цей титул до 1634 року, попри те, що Москвитини в 1613 році обрали собі царем Михайла Романова.

Хрест над тризубом, знамено над Кримом:

українському військово-морському прапору 105 років

105 РОКІВ ТОМУ ГЕТЬМАН УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ПАВЛО СКОРОПАДСЬКИЙ ЗАТВЕРДИВ НОВИЙ ЗРАЗОК ПОСТІЙНОГО УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ПРАПОРА. ГЕРАЛЬДИЧНА КОМІСІЯ РОЗРОБИЛА ЙОГО З УРАХУВАННЯМ УКРАЇНСЬКИХ МОРСЬКИХ ТРАДИЦІЙ НА ОСНОВІ ПРИНЦИПІВ СТВОРЕННЯ ПРАПОРІВ НІМЕЦЬКОГО ТА БРИТАНСЬКОГО ФЛОТІВ.

Білий прапор з рівним синім хрестом, який ділить прапор на 4 рівні частини. Ширина хреста 1/11 всієї довжини прапора. Відступивши на 1/8 ширини хреста, проходить коло нього такої ж ширини (теж 1/8 ширини хреста) синя смужка, крім тих його боків, які прилягають до крижа. У крижі ж теж, відступивши на 1/8 ширини хреста від його боків, міститься національний прапор Держави (складений з блакитної і жовтої горизонтальних смуг), в центрі якого міститься золота печатка Св. Володимира такої ж ширини, як хрест і в 1½ рази вища за свою ширину. Прапор шиється з матерії відповідного кольору, а печатка малюється бронзовою фарбою. (Морський прапор // Відродження (Київ). 1918. Ч. 89 (18 (5) липня). С. 3).

Вигляд сучасного прапора Військово-Морських Сил Збройних Сил України практично ідентичний – відсутній лише тризуб у крижі на тлі держаного прапора. Цікавою особливістю цього тризуба на затвердженому гетьманом прапорі був хрест над середнім зубом, про наявність якого в офіційному описі прапора окремо не згадано.

Натомість про нього виразно свідчить лейтенант військово-морського флоту УНР, ад'ютант Морського Міністра й історик українського військового флоту Святослав Шрамченко. У статті «Піднесення Українського прапора в Чорноморській Флотії» про підняття українського прапора на Чорноморському флоті в 1918 році він також згадував:

Пізніше, за часи Гетьмана, був вироблений у Морському Міністерстві й затверджений Гетьманом та надісланий до флоти такий прапор воєнної флоти (див. малюнок). Цей прапор є й до нашого часу прапором Української флоти. Перший і оригінальний прапор цього зразку зберігся в автора цих рядків і донині. По ньому й був затверджений прапор, і він висів у кабінеті Товариша Морського Міністра, а потім – Морського Міністра в Києві і був автором, яко ад'ютантом Морського Міністра, вивезений і збережений. Далі ще характерно, що Морське Міністер-

ство, як і флота, зберегли в себе знак тризуба з хрестом, – як традицію, що походить від того хреста, який був на запорозьких прапорах, під якими вони плавали на чайках по Чорному морю в дні далекої славної минувшини. (Шрамченко С. Піднесення Українського прапора в Чорноморській Флотії // За Державність. Матеріали до історії Війська Українського. Каліш, 1930. С. 124).

Як ілюстрацію Святослав Шрамченко подав також малюнок прапора, який остаточно не лишає сумнівів як у наявності хреста над середнім зубом тризуба, так і в порядку розташування синьої (вгорі) та жовтої (внизу) горизонтальних смуг на національному державному прапорі за часів гетьманату Павла Скоропадського.

До сьогодні зберігся також врятований Святославом Шрамченком прапор Морського Міністра Української Держави, створений, за його свідченнями, на основі затвердженого гетьманом Павлом Скоропадським військово-морського прапора. Помітними відмінностями є відсутність на ньому хреста над середнім зубом тризуба і наявність у центрі полотнища візуально подібного до тризуба якоря.

Нині цей прапор зберігається в Українському національному музеї в Чикаго. 2018 року він брав участь в урочистостях до 100-річчя піднесення українського військово-морського прапора на Чорноморському флоті в Одесі. Кураторка музею Марія Климчак пообіцяла, що музей назавжди передасть прапор до України після визволення тимчасово окупованого російською федерацією Кримського півострова.

З кожним днем головна передумова для виконання цієї обіцянки стає дедалі реальнішою і ближчою. Неминуче настане день, коли Державний Прапор України, подібно до хреста над тризубом на затвердженому гетьманом Павлом Скоропадським військово-морському прапорі, піднесеться над Кримом. Незабаром після цього на постійне почесне зберігання до України повернеться історичний прапор Морського Міністра Української Держави.

Прапор Морського Міністра Української Держави, який зберіг лейтенант Святослав Шрамченко (затверджений у вересні 1918 року)

Гралися в блокпост – догралися до волонтерів із посвідченнями!

РІК ТОМУ В СТАРОКОСТЯНТИНОВІ 7 ДІТОК ВІД 5 ДО 12 РОКІВ СТВОРИЛИ БЛОКПОСТ НА ВУЛИЦІ СВОБОДИ, АБИ СВОЇМ ФРОНТОМ ДОПОМОГТИ КОШТАМИ Й ПІДТРИМАТИ УКРАЇНЦІВ, ЯКІ СТАЛИ НА ЗАХИСТ БАТЬКІВЩИНИ ВІД РОСІЙСЬКОГО ОКУПАНТА ПІСЛЯ ЙОГО ШИРОКОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ. ЛИШЕ ЗА ПЕРШИЙ МІСЯЦЬ «СЛУЖБИ» КОМАНДА У СКЛАДІ ОЛІ САВЧУК, МАТВІЯ ТА ПОЛІНИ ІВАНЮКІВ, ЄГОРА БОГУСЛАВСЬКОГО, ЕМІЛІЇ БОНДАР, ВЛАДИСЛАВА ФОМІНА І ПЛАТОНА НОСОВА ЗІБРАЛИ ПОНАД 20 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ.

ПАРОЛЬ МІНЯВСЯ ЩОДНЯ: «НІСЕНІТНИЦЯ», «ПАЛЯНИЦЯ», «УКРЗАЛІЗНИЦЯ»...

Усе починалося як гра. Діти zorganizувались, виставили блокпост, на гофрованому картоні намалювали фарбою знак STOP і плакат «На ЗСУ!»; спинали машини, вітались «Слава Україні!», отримували у відповідь «Героям Слава!» і просили назвати пароль. Команду дітей назвали «Свободівці» через нашу вулицю, наразі у ФБ в нас однойменна група для комунікації. Звісно, що zorganizувались дітки під батьківським контролем, адже безпека на вулиці, де в обидва боки

рухається автомобільний транспорт, це питання життя й здоров'я малечі. Пароль вони міняли щодня, здебільшого це була «Нісенітниця», «Паляниця» або «Укрзалізниця» – наші, українські слова, які неможливо вимовити росіянням. Мешканці вулиці Свободи теж із цікавістю сприйняли додатковий пункт пропуску на дорозі, а особливо – такий патріотичний потяг дітей зібрати копіячину для наших воїнів на фронт. В обмін на правильний пароль діти пригощали водіїв і пасажирів цукерками, співали їм українських пісень, жваво, по-дорослому вели бесіду й давали дозвіл на проїзд.

НА ДОНАТИ ЗСУ ЗАРОБЛЯЛИ ВЛАСНИМИ ВИРОБАМИ

– На тому блокпосту ми простояли більш ніж місяць. Уже на Спаса і Маковея ми заробляли на донати власними виробами: ярмаркували прапорцями, плетінням браслетів, паперовими та пластиліновими ангеликами, патріотичними картинками з бісеру, листівками тощо. Потім додали до свого асортименту домашню випічку: піріжки, кекси, печиво, пампушки, тістечка. Все робили з батьками власноруч – тісто місили, форми викладали, прикрашали, посипали, розмальовували. У релігійні чи державні свята, на День ЗС України, День волонтера, Міжнародний день матері чи Різдво, Великдень або День Конституції – ми анонсуємо через місцеві газети, радіо та соцмережі і власні сторінки у них, що проводитимемо ярмарок у Будинку офіцерів чи в торговому центрі, збиратимемо гроші на ЗС України. Люди нас уже знають, відгукуються, приходять, купують наш крам, часто буває, що замовлення роблять наперед. Я найстарша в команді, та всі ми від 5 до 12 років розуміємо нашу мету – не заробити, аби розбагатіти, в жодному разі, ми радіємо й щасливі, коли передаємо торбинку з грошима до громадського об'єднання «Учасники АТО міста Старокостянтинова», а там уже знають кому, скільки й чого потрібно, у них щотижня бус на фронт до наших воїнів їздить! – каже 12-річна Оля Савчук й додає, що їхня сила в підтримці батьків, які часто самі як діти: і на блокпосту стоять, і з ніг до голови в борошно вимашчені, коли піріжки печуть на наш мініярмарок!

...НА БРОНЬОВИКУ, З ПРАПОРОМ БРИГАДИ

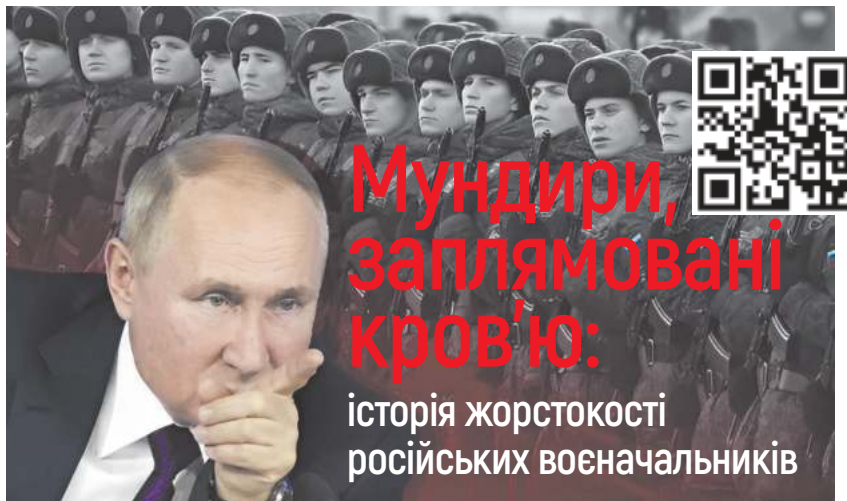
Батьки пишаються своїми дітьми. Нещодавно командир бригади тактичної авіації імені Петра Франка справжній, бойовий і відважний військовий льотчик Євген Булацик особисто приїхав до дітей на броньовику (бойовій розвідувальної дозорній машині. – Авт.), аби подарувати прапор бригади, подякувати зовсім юним патріотам за таку активну волонтерську діяльність, покатати їх на броні містом і дати приміряти хлопцям та дівчатам свій льотний захисний шолом.

А як же ж волонтери, і без відповідних дозвільних документів? Голова місцевого громадського об'єднання Сергій Жмурко це питання також вирішив кардинально, він вручив персональні, з печаткою ГО «Учасники АТО міста Старокостянтинова» та фотографією кожного і кожної, справжні посвідчення волонтерів, а батьків нагородив іменними подяками.

Діти всі в один голос кажуть, що допомагатимуть Збройним Силам України до великої української перемоги над російськими окупантами. А коли з війни наші герої повернуться, то збиратимуть кошти на їхню реабілітацію. Дарма, що не всі діти вимовили це слово з першого разу, головне, що ідеї правильні, а думки світлі!

Разом до перемоги, Слава Україні, Слава її героям!

Мундири, заплямовані кров'ю: історія жорстокості російських воєначальників

ВСЯ ІСТОРІЯ РОСІЙСЬКОЇ АРМІЇ СВІДЧИТЬ, ЩО В НІЙ ЗДЕБИЛЬШОГО РОБИЛИ УСПІШНУ КАР'ЄРУ ТІ, ХТО, М'ЯКО КАЖУЧИ, НЕ ВИРІЗНЯВСЯ ГУМАННІСТІЮ НІ ДО ПІДЛЕГЛИХ, НІ ТИМ ПАЧЕ ДО ЦИВІЛЬНОГО НАСЕЛЕННЯ З «ВИЗВОЛЕНИХ» ТЕРИТОРІЙ.

СУВОРОВ ПРИДУШУВАВ НОГАЙСЬКЕ ПОВСТАННЯ «ПО-СВОЄМУ»

У 1783 році Катерина II оголосила про входження півострова Кримського, острова Тамані і всієї Кубанської сторони до російської держави. Спершу цариця вирішила переселити ногайців, які там проживали, за Урал, а також у Тамбовське і Саратовське намісництво. Це призвело до логічного наслідку – ногайського повстання. На його придушення і був спрямований Суворов. Його війська винищили не лише ногайську аристократію, що підняла повстання,

але й ногайських жінок та дітей. Символом цього геноциду стала різанина в урочищі Кеременич 1 жовтня 1783 року.

ЄРМОЛОВ «НАВІВ ЛАД НА КАВКАЗІ»

Сьогодні кожному російському школяреві відоме ім'я генерала Олексія Ермолова. На запитання, чим він прославився, будь-який підліток рашки відповідь, що Ермолов «навів лад на Кавказі», «приніс горцям цивілізацію» тощо. Про те, як він там «наводив лад» насправді, їм невідомо. А робив він це дуже просто – звіриною жорстокістю до людей, у чому неодноразово зізнався і в листах до таких же генералів, і в розмовах з ними.

ЗБИРАНА ГОЛОТА МУРАВИЙОВА

російсько-більшовицькі війська, які прийшли знищити Українську Народну Республіку понад 100 років тому, теж нагадували дику середньовічну орду. Взимку 1918 року вони влаштували в Києві різанину, якої місто не бачило з часів Андрія Боголюбського, Батия та Менглі-Гірея. А вже впродовж кількох тижнів піддавали його артилерійським обстрілам, знищивши чимало церков, історичних пам'яток. Командував цією ордою підполковник царської армії Муравйов, який переметнувся до більшовиків. Коли Муравйовці увірвалися до міста, то вбивали людей навіть за те, що ті розмовляли українською мовою.

В одному з оповідань Богдан Рубчак так характеризує Муравйовців: «Це була збирана голода – недобитки царської кавалерії, розбишаки і босяки з вулиць. Словом, бидло в найгіршому розумінні цього слова, зібране зі всієї Росії».

«ГІДНІ» ПОСЛІДОВНИКИ

Свою ницість, жорстокість радянські воєначальники особливо проявили в роки Другої світової війни. Життя солдата на фронті не коштувало і ломаного гроша. Пересічних солдатів, офіцерів ланки взвод-рота багато генералів і маршалів навіть за людей не вважали. Що вже казати про громадян країн Європи, яких вони звільняли від нацистів! Особливо дісталось цивільному населенню Німеччини. Радянські «доблесні» вояки натворили там багато чого, намагаючись помститися за спалені села і вщент зруйновані гітлерівцями міста, знищені родини. І коли під їхню «гарячу руку» потрапляли ті ж есесівці, то тут все зрозуміло. А чим провинилися німецькі жінки, дівчатка-підлітки, яких гвалтували і навіть вбивали за те, що в їхніх жилах текла німецька кров?

Радянські військовики не вирізнялися шляхетним ставленням щодо населення і під час «визвольних походів» до Угорщини, Чехословаччини. Про Афганістан годі й казати: за 9 років війни там загинув майже мільйон афганців.

Перелік подібних фактів жорстокості, властивої вищому командуванню російської армії, можна продовжувати і продовжувати. А тепер поставимо собі запитання: хіба може бути ця армія іншою, маючи таких командирів протягом багатьох-багатьох років? Чи варто дивуватись звірствам московитів у тій же Бучі, на Харківщині та інших деокупованих територіях, де віднайдено багато місць масових поховань? А скільки ще не віднайдено? Невже верховний головнокомандувач московитів не знав про звірства, які коїли росіяни в Бучі? Є впевненість, що знав, маючи багатотисячну армію ФСБ. Але він не те що нікого не покарав, а присвоїв бригаді, що чинила там звірства, звання «Гвардійської», цим самим заохочуючи звіринець в армійських одностроях до нових злочинів.

«Мільйони людей у світі без слів зрозуміли, куди має йти воєнний злочинець ПУТІН»

В УМОВАХ НИНІШНЬОЇ ВІЙНИ УКРАЇНЬСЬКА КАРИКАТУРА СТАЛА ПОТУЖНОЮ ЗБРОЄЮ ВІЗУАЛЬНО-КОМУНІКАТИВНОГО СПРОТИВУ ВОРОЖІЙ ПРОПАГАНДИ. ПРО ОСОБЛИВОСТІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БОРЬБИ З РОСІЙСЬКИМ АГРЕСОРМ ЗА ДОПОМОГОЮ МИСТЕЦТВА РОЗПОВІВ ЧЛЕН НАЦІОНАЛЬНОЇ СПІЛКИ ЖУРНАЛІСТІВ УКРАЇНИ ТА ТОВАРИСТВА ХУДОЖНИКІВ-КАРИКАТУРИСТІВ ВІКТОР ГОЛУБ.

– *Пане Вікторе, коли у вашій творчості з'явилась широкомасштабна війна?*

– Коли в повітрі, як то кажуть, повіяло невідворотною великою війною, я намалював путіна в бункері, якому муляло та заважало мирне життя, який виношував плани на агресію. Після цієї карикатури почав малювати на тему російсько-української війни майже щодня. Потім – через три дні, а згодом – раз на тиждень. Дуже боляче сприйняв цю несправедливу війну, жорстоку агресію з боку російської сторони. Зрозуміло, що працював не на замовлення, не за гроші, а під власний настрій. Так мені вдалося трохи заспокоїти себе, підняти настрої людям, висміяти ворога та зробити невеличкий внесок у нашу перемогу.

– *Чим надихають вас творчі доробки ваших колег, що створені в цей період?*

– Я знаю, що в Україні є певна кількість художників, які активно працюють у цьому напрямку. Переважна кількість їх перебуває у столиці України. Наразі до нашої спільної справи інформаційної боротьби з агресором приєдналися хлопці з Дніпра і Харкова. У 2022 році ми отримали пропозицію виставлятися за кордоном. Спочатку наші малюнки наочно побачили в Нідерландах і Франції. Згодом виставки тривали у Бельгії, Італії, Польщі, Японії та Сполучених Штатах Америки. До речі, у США – вже третя ротация наших робіт. Американська виставка перетворилась на постійну діючу, в якій ми постійно оновлюємо експозицію наших малюнків.

– *Чи друкували та поширювали ваші карикатури іноземні видання?*

– У мене на інтернет-сторінці зареєстровано дуже багато друзів-іноземців, які із задоволенням зустрічають кожен

мій новий малюнок. Вони поширюються в усьому світі та привертають увагу пересічних людей, гадаю, й іноземних політиків до подій в Україні. Проте, дійсно, ми друкувались у періодичній пресі Італії, Франції, Бельгії і Нідерландів. Це важливо, бо карикатура є надзвичайно потужною зброєю, яка ще не повністю застосовується українською державою в цій війні проти країни-агресора. Ми всі працюємо на голому ентузіазмі як волонтери, хоча розуміємо, що за підтримки могли б малювати не лише для агітаційного фронту. Наприклад, наші карикатури були б корисними і у сфері психологічної допомоги нашим військовим, тим, хто перебуває на реабілітації у шпиталях.

– *Чи можуть карикатура й комікси відкрити для себе нові безмежні цільові інтернет-аудиторії?*

– У соціальних мережах багато людей, які не мають часу, або, баналь-

но, не хочуть читати, але бажають бути обізнаними в подіях, що відбуваються у світі. Я використовую лише фейсбук-сторінку та намагаюсь друкуватися в іноземних виданнях. Нещодавно я мав за честь співпрацювати зі всевітньовідомою щотижневою газетою «Шарлі Ебдо». Минулого року в Одесі було оголошено конкурс «російський воєнний корабель іди...», який висвітлювало це французьке сатиричне видання. Кореспондент «Шарлі Ебдо» відібрав для публікації понад 10 робіт українських карикатуристів, серед яких був надрукований і мій малюнок. Безперечно читацька аудиторія цього французького видання в інтернеті величезна. Тому навіть лише прогортаючи сторінки з карикатурами в себе на смартфоні, мільйони людей у світі без слів зрозуміли, куди має йти воєнний злочинець путін зі своєю агресивною політикою ненависті до людей.

Як краще маскуватися

МАСКУВАННЯ – НЕВІД’ЄМНА ЧАСТИНА БОЙОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВСІХ РОДІВ ВІЙСЬК. ВІЙСЬКОВА ХИТРИСТЬ ПОЛЯГАЄ В ТОМУ, ЩОБ УМІЛО ПРИХОВАТИ СПРАВЖНІЙ СТАН СПРАВ У СЕБЕ І ВВЕСТИ ВОРОГА В ОМАНУ, ВИДАВШИ ПОМИЛКОВЕ ЗА ДІЙСНЕ, ЗМУСИВСЯ ЙОГО ПРИЙНЯТИ НЕПРАВИЛЬНЕ, ВИГІДНЕ НАМ РІШЕННЯ. ВЕЛИКУ РОЛЬ У ЦЬОМУ ВІДІГРАЄ ШВИДКІСТЬ І СПРИТНІСТЬ ДІЙ ВІЙСЬКОВИКІВ. У РАЙОНІ ПРОВЕДЕННЯ БОЙОВИХ ДІЙ МАСКУЄТЬСЯ ПРАКТИЧНО ВСЕ, ЩО ХОЧ ЯКОСЬ МОЖЕ ДОПОМОГТИ ВОРОГУ ВИЗНАЧИТИ КІЛЬКІСТЬ ЛЮДЕЙ, ОЗБРОЄННЯ, ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ ТОЩО.

Є ІМІКРІЯ ПРИРОДНА ТА ШТУЧНА

Існують два основні види маскуванню: **природний** і **штучний**. Природне маскуванню передбачає пристосування до місцевості: використання маскувальних властивостей лісів, гаїв, ярів, посівів, населених пунктів, умов освітлення – тіні від місцевих предметів, дощу, туману, сильного снігопаду, що обмежують видимість і знижують можливість ворожого спостереження. Штучне маскуванню досягається технічними засобами й полягає в спорудженні макетів, фарбуванні предметів під колір навколишнього середовища, використанні маскувального одягу, постановці димових завіс, створенні протилокаційних масок-перешкод і масок-екранів. Особливими видами штучного маскуванню є радіо-, світло- і звукомаскуванню. Перш ніж провести маскуванню, слід визначити й усунути свої демаскувальні ознаки.

ДОРОГИ Й УЗБІЧЧЯ – НЕ ДЛЯ НАШИХ СЛІДІВ

- На відкритій місцині дорогу краще перетинати на прямих ділянках, а в лісі й горах – на поворотах. Це дозволяє бачити, що відбувається на обох напрямках і знизити ймовірність виявлення.
- Непомітно перетнути дорогу допомагають водопропускні труби під дорогою та різні пристрої гідросистеми.
- Пересуваючись високою травою, очеретами й посівами, краще йти пригнувшись, розсуваючи перешкоди.
- Залізницю перетинати бажано повзучи, розташовуючись уздовж рейки обличчям униз, ноги ставимо на залізничні шпали.
- Під час спуску в рів необхідно зберігати низький силует.

БЕЗ ЗАЙВИХ ЗВУКІВ

- Перед початком руху варто обов’язково підігнати спорядження, одяг і взуття, щоб речі під час пересування не видавали зайвих звуків.
- Горбиста місцевість добре забезпечує потайне пересування. Найбільша скритність досягається рухом уздовж гребеня. Тільки не слід рухатися його вершиною, адже на ньому можна легко виявити силует людини на тлі горизонту як удень, так і вночі. Гребінь слід долати повзучи, з використанням природних укриттів (кущі, ущелини тощо).
- Ніколи не можна бути впевненим, що ділянку пересування не відстежує противник. Пересуватися потрібно тільки тінювим боком.

ІЗ ПРИРОДОЮ ЛІПШЕ «ЗЛИВАТИСЯ» ВРАНЦІ ЧИ ВВЕЧЕРІ

- Входи й виходи з води краще влаштовувати на ділянках захаращених хмизом чи очеретом. На переправі не бажано зривати рослини. Також для маскуванню у водоймі використовуйте підручні матеріали, за якими можна сховатися (колода, стовбур дерева, ящики). Але ці засоби годяться для незначної групи людей, тому що велика кількість сторонніх предметів викличе підозру в противника.
- У лісі слід пересуватися у глибині галявини, а не по краю. Влітку хвойний ліс маскує гірше, ніж листяний, бо його крони менші в діаметрі, ніж крони листяних дерев. Взимку навпаки – хвойний ліс маскує краще. До 10-ї години й після 16-ї дерева та кущі дають довші тіні.
- Пересуваючись, не опирайтеся на пеньки, бо вони бувають трухляві й падають від найменшого дотику.
- У болотисто-озерній місцевості пересуватися краще в ранкові й вечірні години, бо серпанок від випарів і туманність ускладнюють спостереження.
- Перед рухом по гальці, дрібному камінню й твердому ґрунту можна намотати на взуття тканину.
- До населеного пункту ліпше підходити з тильного боку й рухатися тінювою стороною вулиць, прикриваючись місцевими предметами, до будови варто підходити з боку, де немає вікон.

